

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: [REDACTED], zast. JUDr. Alenou Vlčkovou, advokátkou se sídlem Habrová 2642/9, Praha 3, proti žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne [REDACTED], č. j. [REDACTED], v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2019, č. j. 14 Ad 1/2017 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne [REDACTED], č. j. [REDACTED], byl žalobce podle § 60 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), s účinností od [REDACTED] odvolán ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu [REDACTED]. Současně byl s účinností od [REDACTED] změněn služební poměr žalobce podle § 44 písm. n) a § 67 zákona o státní službě tak, že byl zařazen po ukončení vyslání k výkonu zahraniční služby na služební místo diplomata v Ministerstvu zahraničních věcí, a to dočasně nejdéle do [REDACTED]. Tímto nebyla dotčena doba trvání služebního poměru žalobce na dobu neurčitou. Dalším výrokem rozhodnutí byla žalobci stanovena s účinností od [REDACTED] výše platu a osobního příplatku. Žalobce byl odvolán ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu [REDACTED] bez uvedení důvodu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného shora uvedeným rozsudkem. Poukázal na to, že je třeba rozlišovat mezi odvoláním z funkce vedoucího zastupitelské mise prezidentem republiky podle čl. 63 odst. 1 písm. e) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), a odvoláním ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu, které provádí služební orgán podle zákona o státní službě. Žádný právní předpis nestanoví pořadí, v němž mají být tyto dva úkony učiněny. Z logiky věci je zřejmé, že by úkony prezidenta a služebního orgánu měly v optimálním případě na sebe časově navazovat či být činěny v blízké časové souvislosti. V daném případě probíhaly paralelně vedle sebe. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne [redacted], přičemž mu předcházelo jednání s členem vlády podle § 15 odst. 4 zákona o státní službě. Návrh člena vlády na odvolání žalobce z funkce vedoucího zastupitelského úřadu [redacted] byl projednán a schválen vládou dne [redacted] a prezident odvolal žalobce z funkce dne [redacted]. Městský soud neshledal postup správního orgánu I. stupně nezákonným. Poukázal na to, že k odvolání žalobce prvostupňovým rozhodnutím došlo s účinností k [redacted], tedy účinnost rozhodnutí nastala až poté, co byl žalobce odvolán prezidentem z funkce velvyslance. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne [redacted], neznamená, že by správní orgán I. stupně předjímal rozhodnutí prezidenta, zvláště když mu předcházelo projednání s členem vlády. Mezi jednotlivými úkony byla časová návaznost. K dalšímu žalobnímu bodu městský soud poukázal na to, že žalobce byl odvolán ze služebního místa představeného bez uvedení důvodu, což zákon o státní službě umožňoval. Ačkoliv možnost odvolání ze služebního místa bez uvedení důvodu může vzbuzovat domněnky o zneužití práva, je třeba vzít v úvahu, že se jedná o specifický případ odvolání ze služebního místa představeného, které je vykonáváno v zahraničí a jehož náplní je kontakt s úřady a osobami cizího státu. Za těchto okolností lze připustit i odvolání bez uvedení důvodu.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně, pokud jde o jeho časový nesoulad s rozhodnutím prezidenta republiky ve smyslu čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy. Rozhodnutí prezidenta je ústavněprávním aktem, a má tudíž vyšší právní sílu než rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle zákona o státní službě. Časový odstup mezi rozhodnutími správního orgánu I. stupně a prezidenta činí 20 dnů, nelze tedy souhlasit s městským soudem, že obě rozhodnutí byla vydána paralelně. Prezidentovi není stanovena žádná lhůta, v níž má o návrhu vlády na odvolání velvyslance rozhodnout, a proto časová návaznost jednotlivých úkonů byla ze strany správního orgánu I. stupně pouze předpokládána. Postup správního orgánu I. stupně byl tedy nesprávný a jeho rozhodnutí předčasné, neboť nedovoleným způsobem předjímal rozhodnutí prezidenta. Skutečnost, že právní úprava platná v době

pokračování

vydání prvostupňového rozhodnutí ještě výslovně neřešila časovou návaznost úkonů prezidenta a služebního orgánu, nelze vykládat proti pravidlům logiky a použít ji proti stěžovateli. V té době Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky projednávala návrh zákona o zahraniční službě, jenž měl zvláštním způsobem upravit vztahy týkající se zahraniční služby. Podle stěžovatele to dokládá, že i zákonodárci shledali jím uváděný jediný logicky myslitelný postup jako správný, neboť odráží rozdílné postavení a kompetence služebního orgánu a prezidenta. Dle nové právní úpravy obsažené v zákoně o zahraniční službě jmenuje a odvolává vedoucího zastupitelského úřadu státní tajemník na základě pověření prezidentem podle čl. 63 odst. 1 písm. b) Ústavy.

[6] Stěžovatel dále napadá závěr městského soudu, že jeho odvolání lze považovat za odvolání bez uvedení důvodu, a tím zkrátit jeho právo na soudní ochranu, přestože důvod odvolání byl veřejně uveden ve sdělovacích prostředcích ministrem zahraničních věcí a jeho tiskovým odborem a zveřejněn na oficiálních webových stránkách Ministerstva zahraničních věcí. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku předstřel argumentaci, proč je potřebné mít v oblasti zahraniční služby možnost odvolat představeného bez uvedení důvodu. V daném případě ovšem nelze důvody odvolání zahrnout pod specifika zahraniční služby, neboť skutečným důvodem odvolání stěžovatele byla [REDAKCE]. Stěžovatel nebyl odvolán z důvodů, které by spočívaly v jeho osobním výkonu svěřené funkce a ve výkonu státní služby, žádným způsobem neporušil služební kázeň (jinak by proti němu muselo být vedeno kázeňské řízení, v němž by se mohl hájit). Stěžovatel s ohledem na princip subjektivní odpovědnosti neodpovídá za [REDAKCE]. Tvrdí-li městský soud, že se stěžovatel může domáhat ochrany osobnostních práv jinými právními prostředky, pomíjí, že v případě jakéhokoli soudního sporu týkajícího se dopadu rozhodnutí žalovaného do jeho profesního a osobního života by mu byla na překážku právě skutečnost, že důvod odvolání není v rozhodnutí výslovně uveden. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž absentuje jakýkoliv důvod odvolání, je zjevně alibistické a obchází zákon.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudku městského soudu, s nímž se ztotožnil. Zopakoval, že stěžovatel byl odvolán ze služebního místa představeného až ke dni [REDAKCE], přičemž prezident jej odvolal dne [REDAKCE]. To nerozporuje ani stěžovatel. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by předjímalo rozhodnutí prezidenta, neboť se vůbec nevyjadřuje k funkci vedoucího zastupitelské mise ve [REDAKCE]. Žalovaný zdůraznil, že je třeba rozlišovat výkon státní služby podle zákona o státní službě a výkon funkce, do níž byl stěžovatel jmenován prezidentem. Rovněž nová právní úprava obsažená v zákoně o zahraniční službě ponechává úkony prezidenta a služebněprávní úkony oddělené, aniž by přitom upravovala pořadí těchto úkonů. K druhé kasační námitce žalovaný uvedl, že pokud platná právní úprava umožňovala odvolat stěžovatele ze služebního místa představeného bez uvedení důvodu, nemůže být rozhodnutí, které neobsahuje důvod odvolání, nepřezkoumatelné. Opačný závěr by byl v rozporu s právní úpravou a vedl k neaplikovatelnosti dotčených ustanovení. Závěrem žalovaný uvedl, že on ani správní orgán I. stupně neodpovídají za mediální vyjádření

členů vlády nebo prezidenta a nejsou oprávněni je jakkoli přezkoumávat. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky, zda mohlo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno před tím, než prezident rozhodl o odvolání stěžovatele podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy.

[11] Podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy prezident republiky pověřuje a odvolává vedoucí zastupitelských misí. Tato rozhodnutí vyžadují podle čl. 63 odst. 3 Ústavy ke své platnosti spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády.

[12] Je nepochybné, že odvolání vedoucího zastupitelské mise patří do kompetence prezidenta svěřené mu Ústavou. Potřeba kontrasignace ze strany předsedy vlády či jím pověřeného člena vlády je v tomto ohledu podružná a pro posouzení dané věci nevýznamná. Ústava nicméně nedefinuje právní postavení vedoucího zastupitelské mise, zejména ho nekoncipuje jako ústavní funkci. Vedoucí zastupitelských misí jsou od 1. 1. 2015 státními zaměstnanci a vykonávají tuto funkci ve služebním poměru, což výslovně plyne z § 9 odst. 4 zákona o státní službě, podle něž se vedoucí zastupitelského úřadu považuje za představeného, a dále z § 51 odst. 6, § 60 odst. 4, jenž byl aplikován v nyní posuzovaném případě, § 74 odst. 1 písm. h), § 147 a § 195 téhož zákona. Kompetence prezidenta jmenovat a odvolat vedoucího zastupitelské mise nemění nic na tom, že vedoucí zastupitelské mise je státním zaměstnancem ve smyslu zákona o státní službě, jenž po tuto dobu vykonává službu na služebním místě představeného. Zákon o státní službě nepropůjčuje úkonům prezidenta činěným podle Ústavy žádnou relevanci z hlediska vztahu mezi státním zaměstnancem a služebním úřadem, a tedy vyžaduje, aby bez ohledu na úkon prezidenta byl proveden i tomu odpovídající úkon v režimu zákona o státní službě. Odvolání vedoucího zastupitelské mise prezidentem podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy odpovídá úkon služebního orgánu podle § 44 písm. g) zákona o státní službě v podobě odvolání ze služebního místa představeného, neboť vedoucí zastupitelského úřadu je představeným.

[13] Městskému soudu lze přisvědčit v tom, že žádný právní předpis neupravuje souslednost jednotlivých úkonů, které je třeba učinit podle Ústavy a podle zákona o státní službě za účelem odvolání vedoucího zastupitelské mise. Je přitom správný rovněž závěr, že jednotliví aktéři by měli činit potřebné kroky v bezprostřední časové návaznosti. Nejvyšší správní soud se nicméně neztotožňuje s právním názorem městského soudu, že

pokračování

vydání rozhodnutí služebního orgánu o odvolání vedoucího zastupitelského úřadu ze služebního místa představeného může předcházet rozhodnutí prezidenta o odvolání vedoucího zastupitelské mise. Jak plyne z výše uvedeného, odvolání vedoucího zastupitelské mise je Ústavou svěřeno prezidentovi a je to právě postup dle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy, jímž se rozhoduje, zda bude vedoucí zastupitelské mise odvolán, či nikoliv. Pravomoc odvolat vedoucího zastupitelské mise (vedoucího zastupitelského úřadu podle terminologie užívané zákonem o státní službě) není svěřena služebnímu orgánu, jenž pouze vydává rozhodnutí, které „administruje“ rozhodnutí o odvolání přijaté prezidentem a předsedou vlády (či pověřeným členem vlády) a promítá ho do obsahu existujícího služebního poměru vedoucího zastupitelského úřadu. Rozhodnutí služebního orgánu o odvolání vedoucího zastupitelského úřadu ze služebního místa představeného je zapotřebí vydat pouze z toho důvodu, že zákon o státní službě nepředpokládá, že by rozhodnutí prezidenta dle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy byly propůjčeny následky jinak spojené s úkony služebního orgánu.

[14] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí o odvolání vedoucího zastupitelského úřadu ze služebního místa představeného by zásadně mělo být vydáno až poté, co nabylo platnosti rozhodnutí prezidenta dle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy. Rozhodnutí prezidenta by mělo být podkladem rozhodnutí služebního orgánu, které přenáší účinky rozhodnutí prezidenta do služebního poměru vedoucího zastupitelského úřadu. Ustanovení § 60 odst. 4 zákona o státní službě, podle nějž může být vedoucí zastupitelského úřadu odvolán ze služebního místa z jakýchkoli důvodů nebo bez uvedení důvodu, nelze vykládat bez souvislosti s čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy, tedy že by služební orgán mohl sám rozhodnout o odvolání vedoucího zastupitelského úřadu. Základním důvodem pro odvolání vedoucího zastupitelského úřadu služebním orgánem podle § 44 písm. g) ve spojení s § 60 odst. 4 zákona o státní službě je, že o jeho odvolání rozhodl prezident, uživ své pravomoci svěřené mu Ústavou. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tedy nezákonné, neboť v době jeho vydání neexistovalo platné (tj. kontrasignované) rozhodnutí prezidenta o odvolání stěžovatele z pozice vedoucího zastupitelské mise.

[15] Pro nyní posuzovanou věc je nicméně významné, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Soudy jsou povinny vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ačkoliv Nejvyšší správní soud výše dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, je třeba přihlídnout k tomu, že účinky s ním spojené měly nastat až dne 20. 12. 2018. V době mezi vydáním tohoto rozhodnutí a nastoupením jeho účinků rozhodl prezident o odvolání stěžovatele z pozice vedoucího zastupitelské mise a toto rozhodnutí se stalo platné v důsledku kontrasignace. Důvod nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí tedy dodatečně odpadl, a to dříve, než toto rozhodnutí, ač bylo předběžně vykonatelné (§ 168 odst. 2 zákona o státní službě), vyvolalo jakékoliv právní účinky. Žalovaný pak rozhodoval o odvolání stěžovatele právě v situaci, kdy již existovalo platné rozhodnutí prezidenta o odvolání stěžovatele z pozice vedoucího zastupitelské mise, tedy bylo zřejmé, že by právě z důvodu takového rozhodnutí prezidenta musel správní orgán I. stupně rozhodnout podle § 44 písm. g) ve spojení s § 60 odst. 4 zákona o státní službě o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného (vedoucího zastupitelského

úřadu). Jelikož vydáním rozhodnutí prezidenta dříve, než měly nastat účinky prvostupňového rozhodnutí, byla konvalidována nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nelze žalovanému vytýkat, že za podmínek § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť jeho výrok je věcně správný.

[16] Byť tedy Nejvyšší správní soud shledal tuto kasační námitku částečně důvodnou, postačuje korigovat v tomto rozsahu právní názor městského soudu. Ve výsledku je nicméně kasační námitka nedůvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval druhou kasační námitkou, kterou se stěžovatel domáhá přezkumu důvodu, pro nějž byl odvolán z funkce vedoucího zastupitelského úřadu. Stěžovatel nezpochybňuje, že v rozhodnutí správních orgánů není uveden žádný důvod, pro nějž byl odvolán, tedy že byl odvolán bez uvedení důvodu. Má nicméně za to, že skutečné důvody jeho odvolání lze dovodit z komunikace Ministerstva zahraničních věcí a jeho představitelů vůči sdělovacím prostředkům a veřejnosti.

[18] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již výše, podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě lze vedoucího zastupitelského úřadu odvolat z jakéhokoli důvodu i bez uvedení důvodu. Jedná se o výjimku z § 60 odst. 1 téhož zákona, který umožňuje odvolat státního zaměstnance ze služebního místa představeného pouze pro některý z důvodů, jež jsou uvedeny v daném ustanovení. Možnost odvolat zaměstnance z pracovního místa z jakéhokoli důvodu nebo i bez uvedení důvodu není ojedinělá, vychází z ní i zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v případě zaměstnanců, kteří jsou na pracovní místo podle tohoto zákona jmenováni. Výjimku představují pouze případy, kdy zvláštní zákon stanoví, že zaměstnance jmenovaného na pracovní místo lze odvolat pouze z důvodů uvedených v tomto zákoně. Neuvedení důvodu odvolání nezakládá neplatnost právního jednání, přičemž pro platnost tohoto právního jednání je nerozhodné, jaké důvody k odvolání zaměstnance vedly (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2480/2015).

[19] Nejvyšší správní soud nepopírá, že i za odvoláním státního zaměstnance ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu, k němuž formálně došlo bez uvedení důvodu, se skrývají důvody, které vedly správní orgán I. stupně k vydání tohoto rozhodnutí. Takto významný úkon, jímž je odvolání ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu, se pochopitelně neděje bez příčiny, ať je její povaha jakákoliv. Stěžovatel se fakticky domáhá soudního přezkumu materiálních důvodů, které pohnuly správní orgán I. stupně k jeho odvolání ze služebního místa představeného. V kasační stížnosti se pokouší vymezit kritéria, která by mohla odvolání ospravedlnit (skutečnosti mající původ ve zvláštní povaze zahraniční služby ovlivněné aktuálním stavem diplomatických vztahů či potřeb České republiky, pochybení při výkonu služby), přičemž důvodem pro jeho odvolání nemůže být **zahraniční služba**. Stěžovatel ovšem svojí konstrukcí akceptovatelných důvodů pro odvolání popírá základní princip vyjádřený v § 60 odst. 4 zákona o státní službě, tedy že vedoucí zastupitelského úřadu může být odvolán z jakéhokoli důvodu nebo i bez uvedení důvodu. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí služebního orgánu o odvolání, které se opírá o uvedené ustanovení, se tak

pokračování

nelze domáhat přezkumu materiálních důvodů, které k odvolání vedly. Jedinou výjimkou by byl případ, kdy by stěžovatel tvrdil, že odvoláním ze služebního místa došlo k diskriminaci ve smyslu § 98 zákona o státní službě, resp. § 16 zákoníku práce, na který uvedené ustanovení odkazuje. To ovšem není nyní posuzovaný případ, neboť stěžovatel nepřednesl žádné tvrzení, které by nasvědčovalo porušení zákazu diskriminace ve služebních vztazích.

[20] Skutečnost, že se stěžovatel nemůže domáhat přezkumu materiálních důvodů, které vedly k jeho odvolání, neznamena, že by mu byl odepřen přístup k soudu. Stěžovatel se může v řízení před soudem domáhat posouzení toho, zda jsou v daném případě splněny podmínky pro aplikaci § 60 odst. 4 zákona o státní službě a zda odvolání ze služebního místa představeného není porušením zákazu diskriminace. Nemožnost dosáhnout přezkumu materiálních důvodů vedoucích k jeho odvolání pramení ze samotného § 60 odst. 4 zákona o státní službě, jímž zákonodárce umožnil, aby vedoucí zastupitelského úřadu mohl být odvolán ze služebního místa představeného, aniž by pro to musely být dány konkrétní zákonem uznané důvody.

[21] Stěžovatel navíc patrně pomíjí, co sám v první části kasační stížnosti naopak zdůrazňuje, že pravomoc odvolat jej z funkce vedoucího zastupitelské mise náleží prezidentovi. Předmětem soudního přezkumu v dané věci ovšem není rozhodnutí prezidenta vydané podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy, nýbrž rozhodnutí služebního orgánu dle § 44 písm. g) ve spojení s § 60 odst. 4 zákona o státní službě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud výše, toto rozhodnutí služebního orgánu pouze „administruje“ rozhodnutí prezidenta učiněné podle Ústavy a promítá ho do služebního vztahu mezi služebním úřadem a vedoucím zastupitelského úřadu (tedy představeným v rámci daného služebního úřadu). V zásadě jediným materiálním důvodem, pro nějž může služební orgán vydat rozhodnutí o odvolání vedoucího zastupitelského úřadu ze služebního místa představeného, je skutečnost, že daný státní zaměstnanec byl prezidentem republiky odvolán podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy z pozice vedoucího zastupitelské mise. Tak tomu v době rozhodování žalovaného bylo i v nyní posuzované věci. Státní zaměstnanec totiž nemůže vykonávat službu na služebním místě představeného – vedoucího zastupitelského úřadu, byl-li odvolán jakožto vedoucí zastupitelské mise prezidentem.

[22] I kdyby bylo možné přisvědčit stěžovateli, že pomocí písemností, které předložil v soudním řízení, lze zrekonstruovat důvod, pro nějž byl prezidentem odvolán z pozice vedoucího zastupitelské mise, neznamena to, že by bylo možné v soudním řízení poměřovat zákonnost rozhodnutí žalovaného vzhledem ke skutečnému důvodu jeho odvolání. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že vzhledem k neuvedení důvodu odvolání se nemůže domáhat soudní ochrany před zásahem do svých osobnostních práv. Tato výtka nesouvisí s otázkou zákonnosti rozhodnutí žalovaného, nýbrž brojí přímo proti § 60 odst. 4 zákona o státní službě, aniž by však stěžovatel předložil jakoukoliv (natož přesvědčivou) argumentaci zpochybňující soulad tohoto ustanovení s ústavním pořádkem (zejména se základními lidskými právy a svobodami). Spíše se nabízí otázka, zda rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného bez uvedení důvodu je vůbec způsobilé jakkoliv zasáhnout do osobnostních práv stěžovatele, tím spíše v situaci, kdy mu bylo vystaveno pozitivně vyznívající služební hodnocení. Kasační námitka je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu